

Приказка за бѣчвата

Българска народна приказка

Като наближил последният му час, старият баща извикал петимата си синове и им рекъл:

– Чеда мои, аз вече си отивам. Моят земен път свърши. Чуйте каква приказка ще ви разкажа, преди да склопя очи. Добре слушайте, защото искам сетне да ми я разгълкувате.

Синовете втренчили очи в баща си. Старият ги изгледал един след друг и почнал:

– Израснал в гората един дѣб. Голямо дърво. Жълди като дѣжд падали от яките му клони. Корените му смучели сок дълбоко от земните недра. Бурята го огъвала, но не можела нищо да му стори. Веднѣж в гората пристигнал дървар. Той измерил дѣба с очи, запретнал ръкави, замахнал със секирата си и започнал да сече. До вечерта го съборил на земята. Окастрил клоните, а дѣнера откарал в дърводелницата си. Нарязал го на хубави дѣски. През есента в дърводелницата пристигнал бѣчвар. Той натоварил дѣските в каруцата си и ги откарал. В работилницата си бѣчварят издялал от дѣските бѣчварски дѣги, направил обръчи и дѣна и сглобил голяма бѣчва. В тая бѣчва всяка есен той наливал младо кипящо вино и го продавал на селяните за сватби,

именни дни и помени. Тъй вървяло, докато бъчвата била здрава. Но не щеш ли, един от обръчите се скъсал и дъгите се раздалечили. Виното изтекло и бъчвата се разсъхнала. Докато бъчварят се досети да сложи нов обръч, дъгите се разпаднали. Децата грабнали обръчите и ги затъркаляли по улицата, а стопанката изгорила дъгите и дъната на хубавата бъчва. Изтълкувайте ми сега тази приказка!

Замислили се петимата братя, но никой не могъл да отгатне бащината приказка. Тогава старият баща поклатил глава и рекъл:

– Млади сте още, затуй не се досещате. Аз ще ви изтълкувам какво искам да кажа с тая приказка. Гората с големите дървета е нашата държава. Яка гора е тя. Нейните дървета растат нагоре. Бъчвата е семейството, дъгите сме ние, обръчите са съгласието, а виното е радостта и честитият живот. Додето има съгласие в семейството, има и честит живот. Къща, в която няма съгласие – огън да я гори. Пазете обръчите на бъчвата, чеда мои!

Най-старият син се навел, целунал десницата на стария баща и отвърнал:

– Благодарим ти, тате, за мъдрия съвет. Няма да го забравим, докато сме живи.